

V říši démonů a fantomů.

K tomuto výkladu patří především vědění, že pozemský člověk nenachází se ve stvoření prvotním, nýbrž ve stvoření pozdějším. Prvotní stvoření jest pouze a jedině skutečně a pro sebe existující **duchovní říše**, známá lidem jako ráj. Vrcholem tohoto ráje jest hrad Grálu s branou k Božskému, které jest mimo stvoření. Naproti tomu jest pozdější stvoření, tak zvaný „svět“ se svým věčným koloběhem, **pod** stvořením prvotním. Jednotlivé sluneční soustavy tohoto světa jsou podrobeny vzniku a zániku, tedy stárnutí a rozpadu, protože nebyly vytvořeny přímo z Božského, jako nikdy nepomíjející stvoření prvotní, čili ráj. Pozdější stvoření vzniklo vůlí Prastvořených a podléhá vlivu vyvíjejících se lidských duchů, jichž vývojová cesta vede tímto pozdějším stvořením. Z toho důvodu jest tu i nedokonalost, které nenalzáme ve stvoření prvotním, jež podléhá přímému vlivu Božského Ducha Svatého.

K útěše Prastvořených, docela zoufalých nad stále vzrůstající a stále citelnější nedokonalostí pozdějšího stvoření, volá hlas z Božského: „Vyčkejte toho, jehož jsem vyvolil ... vám ku pomoci.“

Jak je to naznačeno v legendě o Grálu jako tradice z prvotního stvoření. –

Nyní k vlastnímu temat: **Každé** pozemské jednání nutno považovati jen za vnější projev nějakého vnitřního děje. „Vnitřním dějem“ míní se duchovní citové chtění. Každé citové chtění jest duchovní **jednání**, které bude rozhodující pro bytí člověka,

poněvadž se z něho vyvine vzestup nebo sestup. Toto citové chtění v žádném případě nesmí být stavěno na jeden stupeň s myšlenkovým chtěním. Citové chtění týká se jádra vlastního člověka, ale myšlenkové chtění jen slabého zevního kruhu. Vzдор bezpodmínečnému účinku obou není však třeba, aby byly také pozemsky viditelné. Pro uložení karmy není nutné pozemské, hrubohmotné jednání. Naproti tomu není však žádné pozemsky hrubohmotné činnosti, které by nutně nepředcházelo buď chtění myšlenkové nebo chtění citové. Pozemsky viditelná činnost jest tedy odvislá buď od chtění myšlenkového, nebo od chtění citového. Avšak nikdy není tomu naopak.

To skutečně rozhodující pro bytí lidského ducha, pro jeho vzestup nebo sestup, jest však **nejsilněji** zakotveno **v citovém chtění**, kterého si člověk nejméně všímá. Není však žádného uniknutí, žádného zkrášlení nebo zfalšování tohoto nikdy neselhávajícího, bezpodmínečného působení. Jedině v něm spočívá skutečné „prožití“ lidského ducha, protože **citové chtění jest jedinou pákou k vybavení duchovních vln síly, které spočívají v díle** Stvořitelově. Tyto vlny síly čekají jen na popud citového chtění lidských duchů, aby tento popud, mnohokrát zesílený ihned přivedly k projevu. Právě o tento tak důležitý, ba nejdůležitější děj se lidstvo dosud téměř nestaralo.

Z toho důvodu chci znovu poukázat na zdánlivě prostý, ale **vše** obsahující hlavní bod: **Duchovní síla**, pronikající dílo stvoření, může najíti spojení a kontakt **jen s citovým chtěním** lidských duchů. Všechno jiné jest ze spojení vyloučeno!

Již chtění myšlenkové nemůže dosáhnouti žádného spojení, tím méně ovšem pak nějaké **produkty** myšlenkového chtění. Tento fakt vylučuje **každou** naději, že by mohla býti někdy

vlastní hlavní síla ve stvoření nějak uvedena v souvislost s nějakým „vynálezem“! Proti tomu jest tu zastrčena neposunutelná závora. Člověk nezná hlavní sílu, ani její účinky, ačkoliv tkví v ní. Touto prasílou není síla, kterou si ten či onen myslitel nebo vynálezce jako prasílu představuje. V jejich představách jedná se vždy jen o velmi podřízené energie, kterých může býti ještě mnoho a to s úžasnými účinky **nalezeno**. Tím však nepřiblíží se nikdo ani o krok k vlastní skutečné síle, které lidský duch používá denně, aniž jest si toho vědom. Ale žel, jak hravě a lehkomyšlně jí používá, a nedbá strašlivých následků této bezmezné lehkomyšlnosti! Zodpovědnost za následky snaží se ve své neomezené nevědomosti svalovati vždy trestuhodně na Boha. To však ho nez bavuje veliké viny, kterou bere na sebe svou neochotou k věděni.

Chci se pokusit podati tu jednou jasný obraz. Člověk na příklad **cítí** závist. Obyčejně se říká: „Probudila se v něm závist!“ Jest to zpočátku všeobecný cit, kterého si lidský duch často není ani jasně vědom. Ale tento cit, neoděný dosud v určité myšlenky, tedy dosud „nevystoupivší“ až k mozku, jest již to, co chová v sobě **klíč**, který **jedině** má schopnost, aby dal připojení k „**živé síle**“ a utvořil k ní most. Z této „živé síly“, spočívající ve stvoření, plyne pak ihned tolik síly do dotyčného citu, jaká jest jeho vnímací schopnost, která jest podmíněna silou citu v té chvíli. Teprve **tím stává se lidský**, to jest „produhovnělý“ cit sám v sobě živým a dostává se mu mocné schopnosti ku plození (ne tvořivé síly) v jemnohmotném světě. Tento produhovnělý cit dělá tak člověka pánem mezi všemi tvory, nejvyšším tvorem ve stvoření. Ale tím nabývá člověk obrovského vlivu na celé pozdější stvoření a zároveň osobní zodpovědnost, kterou nemůže míti žádný tvor v pozdějším stvoření. Neboť jen člověk má pro to přirozenou

schopnost, která spočívá v podstatě **ducha**.

A jedině **on** sám v celém pozdějším stvoření chová ve svém nejnvtitnějším jádru ducha a **jako takový** dostává proto také jediný **spojení s nejvyšší živou silou**, která jest v pozdějším stvoření. Prastvoření v ráji jsou jiní duchové než ti, kteří putují světy, než tak zvaní pozemští lidé. Tito Prastvoření spojují se proto také s jinou, vyšší a daleko mocnější vlnou síly. Používají vědomě této síly, aby tak zcela přirozeně vytvářeli zcela jiné věci, než poutníci světy, k nimž patří pozemští lidé. Nejvyšší vlna síly, které mohou používatí pozemšťané, jest jen nižší stupeň té síly, která spočívá v prvotním stvoření. Stejně tak jsou pozemští lidé na nižším stupni než Prastvoření.

Co lidskému vědění ze všeho toho, co se nachází ve stvoření, dosud hlavně chybělo, jest znalost četných, stále se zeslabujících stupňů směrem dolů a také poznání, že lidé sami patří jen k těmto nižším **stupňům**. Pronikne-li člověka jednou toto porozumění, padá dosavadní pýcha a uvolňuje se tím cesta ke vzestupu.

Žalostně se pak zhroutí hloupá domněnka, že lidé jsou nejvyšší a mají v sobě dokonce Božské. Na konec zůstává jen uvolňující stud. Prastvoření, kteří jsou mnohem vyšší a cennější, nemají této domýšlivosti. Také se jen shovívavě usmívají nad těmito zbloudilými pozemskými červíčky, jako se mnozí rodiče usmívají fantastickému žvatlání svých dětí.

Ale vraťme se k citu. Takto zesílený cit člověka vytváří v dalším odstupňování přímo a samočinně útvar, který zcela přesně ztělesňuje tento druh citů. V tomto případě tedy závist. Útvar tkví zpočátku ve svém zploditeli, potom vedle něho a jest

s ním spojen vyživovací šňůrou. Současně však ihned samočinně navazuje působením zákona přitažlivosti stejnorodého styk se shromaždištěm stejných druhů útvarů. Odtud dostává se mu silného přílivu posily, což pak s mladým útvarem vytváří jemnohmotné okolí dotyčného člověka.

Zatím stoupá cit výše až k mozku a probouzí zde stejnorodé **myšlenky**, které si ostře a jasně vytyčují cíl. Tak stávají se myšlenky cestami nebo průplavy, po nichž se útvary ubírají ke zcela určitému cíli, aby tam škodily, jestliže najdou k tomu půdu. Má-li však člověk, který tím jako cíl má být dotčen, v sobě jen čistou půdu, tedy čisté chtění, neposkytuje těmto útvarům žádnou možnost k napadnutí a žádnou půdu pro zakotvení. Avšak tím nestávají se snad tyto útvary neškodnými. Potulují se jednotlivě dále nebo se spojují se stejnorodými na jejich shromaždištích, které možno nazvati „úrovněmi“, poněvadž podléhají zákonům své duchovní tíže. Musí proto tvořiti **určité úrovně**, které mohou připustiti a udržeti vždy jen stejné druhy. Následkem toho zůstávají však bezpodmínečně nebezpečnými všem těm lidským duchům, kteří nemají v sobě dosti čistoty silného chtění k dobru. Na konec přinesou zkázu i svým zploditelům, protože s nimi zůstávají ve spojení a pomocí vyživovací šňůry nechávají k nim trvale prouditi nové energie závisti, jichž dostává se těmto útvarům ze zásob v ústřednách. Proto není takovému zploditeli snadno, aby se znovu oddal čistším citům, poněvadž stálé zpětné proudění energií závisti tvoří v něm velmi silnou překážku. To ho stále strhuje. Je nucen vynaložiti ke vzestupu mnohem více úsilí než takový lidský duch, který takovýchto překážek nemá. Vyživovací šňůra zla pomalu zakrňuje jen trvale čistým chtěním. Konečně vyschlá bezmocně odpadá. To jest osvobození zploditele takového zla, ovšem za

předpokladu, že jeho útvar dosud nezpůsobil škody. **Pak ihned** vstoupily by v platnost **nové** závazky, které také chtějí býtí rozvázány.

K rozvázání takových nití jest pak nezbytně třeba nového zkřížení cest s osobami, zlem postiženými, na tomto, nebo na onom světě, až nadejde poznání a odpuštění. Následek toho jest, že vzestup zploditele takových útvarů nemůže se díti před vzestupem těch, kdo byli jimi postiženi. Zdržují ho spojovací nebo osudové nitky, dokud nepřijde rozuzlení odčiněním a odpuštěním.

Ale to ještě není vše! Toto citové chtění má v důsledku posilování „živou silou“ ještě daleko větší působivost. Toto citové chtění nejenže zalidňuje jemnohmotný svět, nýbrž řídí i osudy celého pozdějšího stvoření, k němuž patří Země i všechny ji obklopující hvězdy. Zasahuje tedy i do hrubohmotnosti. Buduje nebo ničí! Člověk měl by konečně poznati, co se již natropil nesmyslností, místo aby plnil své povinnosti k požeňání tohoto pozdějšího stvoření a všech tvorů, jak mu to ukládají schopnosti jeho ducha. Člověk často se ptá, proč se jeví boj v přírodě! A přece v pozdějším stvoření řídí se bytostné podle druhu a způsobu lidí! S výjimkou prvotně stvořených bytostných. – Jděme však dále:

Výplody citového chtění lidského ducha, zmíněné již útvary, nepřestávají po odloučení se od svého zploditele existovati, nýbrž trvají **samostatně** dále, dokud se jim dostává potravy od lidských duchů, čili stejně smýšlejících lidí jejich druhu! Není třeba, aby to byli přímo jejich zploditelé. Tyto útvary hledají příležitost, aby přilnuly k tomu či onomu člověku, ochotnému, nebo i v obraně slabému. Jsou to ve zlém smyslu

démoni, vzniklí ze závidi, nenávisti a všeho podobného. V dobrém smyslu jsou to však dobrodějné bytosti, které milujíce, zakládají mír a podporují vzestup.

Při všech těchto dějích není vůbec nijak třeba pozemsky viditelného jednání lidí. Toto jednání připojuje jen další pouta nebo niti, které musejí býti rozvázány na hrubohmotné úrovni a vyžadují znovuvtělení, když se rozuzlení nemůže státi v jednom pozemském životě.

Tyto útvary lidského citového chtění mají sílu **v sobě**, protože vznikají **z duchovního** chtění ve spojení „s neutrální hlavní silou“. Nejdůležitější při tom jest, **že tím** při svém vzniku přibírají do sebe něco **z bytostného**, to jest **tu** podstatu, ze které se vyvíjejí skřítkové atd. Chtění zvířete toho docílití nemůže, protože duše zvířecí nemá v sobě nic duchovního; nýbrž jen bytostné. Jest to tedy děj, který se dokonává **jen** při útvarech lidského citového chtění. Tyto útvary **při dobrém** chtění musí přinést velké požehnání, zlou vůli však přinášejí následkem zlého chtění nevypočitatelnou škodu. Vždyť bytostné jádro takových útvarů má v sobě **vlastní hnací sílu, spojenou se schopností působiti na všechno hrubohmotné**. A tím vzrůstá zodpovědnost lidského ducha do nezměrna. Jeho citové chtění tvoří podle jeho způsobu a druhu **dobré bytosti**, stejně jako živé **démony**.

Obojí jsou jen produkty schopností lidského ducha v pozdějším stvoření. Jejich samočinně hnané a tím nevypočitatelně účinkující jádro **nemá** však původ **v bytostném se schopností vůle**, z něhož přicházejí duše zvířecí, nýbrž **v nižším stupni bytostného, které nemá vlastní schopnosti vůle**. V duchovnu, které jest výše, i v bytostném, které jest níže, jest mnoho stupňů směřujících dolů a zvláštních druhů, o kterých

musím ještě zvláště promluvit¹⁾.

K dalšímu vysvětlení budiž ještě uvedeno, že bytostné také nachází styk se živou silou, spočívající ve stvoření. Není to však táž síla, ke které má připojení chtění lidského ducha, nýbrž jest to jen její odstupňování.

Právě tyto různorodé možnosti a nemožnosti spojení jsou nejbystřejšími strážci pořádku v pozdějším stvoření a poskytují pevné a nepřesunutelné rozčlenění ve všem vzniku a zániku.

Tak daleko sahá tedy působení lidského ducha. Pozorujte v tomto směru jen správně dnešní lidi a můžete si domyslet, jakých běd již natropili. Zvláště když zvážíme další následky činnosti těchto živých útvarů, které jsou vypuštěny na všechny tvory! Jest to jako s kamenem, který vymrštěn jednou z ruky, vymyká se dohledu a vůli vrhačově.

Vedle těchto útvarů, vyličení jichž dalekosáhlé činnosti a vlivu vyžadovalo by si celou knihu, vzniká jiný druh, úzce spojený s tímto, ale **slabšího** stupně. Vzdor tomu jest ještě dosti nebezpečným, aby obtěžoval mnoho lidí, překážel jim, ba přivedl je i k pádu. Jsou to obrazy myšlenek, tedy myšlenkové formy, čili fantomy.

Myšlenkové chtění, tedy produkt pozemského mozku v opaku ke chtění citovému nemá schopnosti, aby bezprostředně našlo spojení s neutrální hlavní silou spočívající ve stvoření. Proto chybí těmto formám také samočinné jádro citových útvarů, které můžeme u porovnání k duším zvířecím zváti jen „bytostnými **stíny duší**“. Myšlenkové formy zůstávají nezbytně odvislými od svého zploditele, se kterým jsou spojeny podobně, jako útvary

citového chtění. Tedy vyživovací šňůrou, která tvoří zároveň cestu ke zpětnému zvratnému působení. O tomto druhu jsem však již jednou podal přesnou zprávu v přednášce „Myšlenkové formy“²⁾. Mohu si tedy zde uspořiti opakování.

Myšlenkové formy jsou v zákoně zvratného působení nejslabším stupněm. Ale přesto působí ještě dosti neblaze a mohou přivoditi zkázu nejen jednotlivých lidských duchů, nýbrž i celých davů. Mohou dokonce přispěti k zničení celých dílů světa, jakmile jsou příliš živeny a pěstěny od lidí a nabývají tím netušené moci, jak se to dělo v posledních tisíciletích.

Tak vzniklo veškeré zlo **jen** lidmi samotnými. V důsledku jejich nespoutaného, nesprávného chtění citového i chtění myšlenkového a jejich lehkovážností v tomto směru! –

Obě tyto oblasti, říše útvarů lidského citového chtění a říše forem lidského myšlenkového chtění, kde přirozeně jsou také nuceni žiti skuteční lidští duchové, tvořily úplně samy působíště a obor největších „mágů a mistrů“ všech dob. Tito se do nich zamotávali a konečně při přechodu do záhrobí v nich i uvízli. A dnes?

„Velicí mistři okultismu“, „osvícení“ tak mnohých sekt a lóží ... těm nedaří se lépe! Jsou mistry jen **v těchto** říších. Žijí mezi vlastními útvary. Jen **tam** mohou býti „mistry“, ne však **ve vlastním a skutečném záhrobním životě!** Tak daleko nesahá nikdy jejich moc a mistrovství.

Tito politováníhodní lidé, nechť se přiznávali k černému nebo bílému umění, podle druhu zlého nebo dobrého chtění ... domnívali se a domnívají se býti mocnými v síle ducha a ve

skutečnosti jsou jimi méně než **nevědomý** v tom člověk. Tento prostý člověk ve své dětské prostotě stojí vysoko **nad** těmito nízkými působišti takových „nevědomých“ knížat ducha, stojí tedy v duchu **výše** než oni.

Všechno by to konečně bylo krásné a dobré, kdyby účinky činnosti takových veličin mohly zvratně dopadati **jenom** na ně samotné. Takoví „mistři“ pohybují však svým úsilím a svou činností nížinami, které samy o sobě jsou nevýznamné. Takto je zbytečně rozrývají a posilují, aby se staly nebezpečím pro všechny, kdo jsou slabší v obraně. Pro ostatní zůstává to na štěstí bez nebezpečí, neboť nevinný lidský duch, který se dětsky raduje ze svého života, překračuje beze všeho tyto nížiny, do kterých se vědoucí zarývají a v nichž jsou konečně pevně sevřeni útvary a formami, které sami posilňovali. Ačkoliv to vše nutno bráti vážně, přece, hledíme-li na to s výše, působí to nesmírně směšně i smutně, jako nehodné lidského ducha. Neboť tam, nafouknuti v sobě falešnou domýšlivostí, vyzdobeni tretkami, lezou a hemží se kolem, aby takové říši vdechli život. Jest to říše stínů v nejopravdovějším smyslu. Jest to celý svět **zdání**, který jest schopen předstíratí všechno možné a nemožné. A ten, kdo to vyvolal první, nemůže toho pak zažehnati a musí podlehnouti. Horlivě bádají mnozí v těchto nížinách a pyšně se domnívají, jak nesmírné výše tím dosáhli. Ale jasný a prostý lidský duch může projíti těmito nížinami nevšímavě, aniž jest mu třeba nějak se v nich zdržovati. –

Co mám ještě více říci o těchto „velikánech“? Ani jeden by na to nedbal, protože ve své říši zdání mohou se na čas zdáti tím, čím ve skutečném bytí **živého ducha** nikdy se státi nemohou. Neboť tam znamenalo by to pro ně „sloužit“. Tam přestává rychle

chtění být mistrem. Z toho důvodu horlí proti, protože pravdou se jim mnoho bere! Chybí jim odvaha snést něco takového. Kdopak si nechá rád zbořit celou výstavbu své domýšlivosti a ješitnosti? To by musel být již **opravdový** a skutečně **velký člověk!** A takový člověk nebyl by upadl do takové pasti ješitnosti.

Jen jedno jest při tom žalostné: Kolik, nebo lépe řečeno, jak málo jest lidí, kteří jsou tak pevní a jasní, jak málo jich má tak dětskou veselou prostotu, aby mohli **bez pohromy** projít těmito úrovněmi, lehkomyšlně vytvořenými a trvale posilovanými lidskou vůlí! Ale pro všechny ostatní vyvolává se tím stále více nebezpečí, které se trvale jen zveličuje.

Kdyby se jen lidé v tom směru konečně stali **skutečně vidoucími!** Jak mnoho běd by mohlo být odvráceno! Čistším cítěním a čistším myšlením každého člověka musely by všechny záhrobní, chmurné a temné úrovně být brzo tak vysíleny, že by i oněm lidským duchům., kteří tam zápasí a jsou tam připoutáni, nadešlo rychlejší vykoupení, protože by se ze zeslabeného okolí snáze mohli vyprostí.

Právě tak, jako mnozí velcí „mistři“ zde na zemi, tak prožívají lidští duchové i v záhrobí všechno jako zcela **pravé a skutečně** v různých okolích, útvarech i formách. Lhostejno, zda je to v nízkých, chmurných, nebo na jemnohmotněji vyšších, klidnějších nivách ... úzkost stejně jako radost, zoufalství jako osvobozující vykoupení ... A při tom se vůbec ani nenalézají v říši skutečného života, **nýbrž to jediné skutečně živé při tom jsou pouze oni sami!** Všechno ostatní, zcela různorodé a měnící se jejich okolí může existovati jen skrze ně samotné a skrze stejně smýšlející lidi zde na zemi.

I samo peklo jest výplodem lidských duchů! Existuje sice a chová v sobě vážná nebezpečí, vyčerpávají se v něm strašlivá muka, ale jest zcela odvislé od vůle všech těch lidí, jichž city přivádí sílu peklu k dalšímu jeho trvání, a to z neutrální síly Božské, která spočívá ve stvoření proto, aby ji lidští duchové používali. Peklo není tedy žádné zřízení Boží, nýbrž dílo lidí!

Kdo **toto** správně poznal a poznání pak vědomě zhodnotí, pomůže mnohým a sám bude lehčeji stoupati k Světlu, **ve kterém jedině je všečen skutečný život.**

Kdyby jen lidé se ještě otevřeli aspoň **tak dalece**, že by byli schopni tušit, jaký poklad pro ně chová toto stvoření! Poklad, který má býti nalezen a vyzdvižen každým lidským duchem, to jest, **kterého má býti vědomě použito:** Jest to mnou tak často uváděná neutrální hlavní síla. Ona nezná rozdíl mezi dobrem a zlem, stojí mimo tyto pojmy. Je to prostě „**živá síla**“.

Každé lidské citové chtění působí **jako klíč** k pokladnici a najde styk s touto vznešenou silou. Dobrá vůle právě tak, jako zlá vůle. Obojí se touto „silou“ posiluje a oživuje, protože ona ihned přistupuje na citové chtění lidského ducha. A **jen** na toto a na nic jiného. **Způsob** chtění udává člověk, to jest jen v jeho ruce. Síla nepřivodí ani dobré, ani zlé, protože ona jest prostě „síla“ a oživuje to, co člověk chtěl.

Při tom však jest důležité věděti, že člověk nechová tuto oživující sílu v sobě samém, **nýbrž má k ní jen klíč ve schopnosti svých citů.** Jest tedy správcem této tvůrčí formující síly, která pracuje podle jeho chtění. Z toho důvodu jest mu klásti účty ze správcovské činnosti, kterou vykonává každou hodinou. Ale bezděčně zahrává si při tom s ohněm jako nevědomé dítě a jako

takové natropí proto mnoho škody. Nemá však býti nevědomým! To jest **jeho** chyba! Všichni proroci a konečně i Syn Boží vynasnažili se v učení a v podobenstvích podati vysvětlení o této věci. Ukazovali cestu, kterou lidé mají jíti a **jak** musí cítit, myslet a jednat, aby šli **správně!**

Bylo to však nadarmo. Lidé hráli si dále s touto obrovskou, jim svěřenou mocí, jen podle **vlastního** dobrozdání, aniž dbali výstrah a rad ze Světla. Tak přivodí na konec zhroucení, zničení své práce i sebe samých, neboť tato síla pracuje zcela neutrálně, posiluje dobré, jako zlé chtění každého lidského ducha, ale rozbíjí tím také bez váhání vůz i řidiče zcela chladnokrevně v trosky, jako se to stává u špatně řízených motorových vozidel. Obraz jest konečně jistě dosti jasný. Cítěním a myšlením řídí lidé osudy celého pozdějšího stvoření právě tak, jako své vlastní osudy a nevědí o tom. Podporují rozkvět nebo odumírání, mohou dosáhnouti výstavby nejdokonalejší harmonie, nebo i ten divoký zmatek, který jest **dnes!** Místo aby rozumně stavěli, plýtvají zbytečně časem i silami v tak mnohých marných nicotnostech. Rozumní jmenují to trestem a soudem, což jest v jistém smyslu správné. Byli to však přece lidé **sami**, kteří vynutili to vše, co se dnes děje.

Často byli již myslitelé a pozorovatelé, kteří to vše tušili, ale mýlili se při tom v nesprávné domněnce, že tato moc lidského ducha projevuje se jako známka jejich vlastního Božství. To jest omyl, který vzniká z jednostranného zevního pozorování. Lidský duch není ani Bůh ani Božský. Ti, kdo chtějí býti vědoucí, vidí jen slupku dění, ale ne jádro. Zaměňují příčinu s účinkem. Z této nedostatečnosti vznikla žel mnohá bludná učení a vypínání. Proto zdůrazňuji znovu: Božská síla, která stále proudí stvořením a

spočívá v něm, jest všem lidským duchům **jen propůjčena**. Tito mohou ji **používáním řídit**, ale nemají ji v sobě. **Oni ji nevlastní!** Tuto sílu vlastní jen Božské. Používá jí však jen k dobru, protože Božské nezná temnoty. Avšak lidští duchové, jimž jest propůjčena, utvořili si z ní popraviště.

Proto ke všem znovu naléhavě volám: Udržujte krb své vůle a svých myšlenek čistý, zbudujete tím mír a budete šťastni! Pozdější stvoření stane se tím konečně také ještě podobno stvoření prvotnímu, v němž panuje jen Světlo a radost. To vše leží v lidské ruce, v možnosti každého sebevědomého lidského ducha, který nezůstává v tomto pozdějším stvoření již cizincem! –

Tak mnohý z mých posluchačů a čtenářů bude si v duchu přát, abych k výkladům připojil ještě nějaký výstižný obraz takového dění, a podal živý výhled k lepšímu pochopení. Jiné by to opět rušilo. Snad jsou i takoví, kteří si řeknou, že tím zeslabují vážnost řečeného, protože podání živého postupu na těchto úrovních může býti lehce chápáno jako fantasie nebo jasnovidectví. Bylo mi zaslechnouti již něco podobného, když jsem uveřejnil své přednášky o „Svatém Grálu“ a „Luciferovi“. Ale hluboce bádaví lidé, jejichž duchovní sluch není uzavřen, cítí při tom, k čemu jest to mnou řečeno. Jen těm platí také obraz, který chci o tom podati. Oni budou vědět, že to není ani fantasie, ani jasnovidectví, nýbrž že jest to více!

Uvedme tedy příklad: Matka vzala si život utopením a strhla s sebou do pozemské smrti i své dvouleté děcko. Při probuzení v záhrobí nalézá se, jak se utápí v kalné, bahnitě vodě, neboť poslední hrozný okamžik duše stal se v jemnohmotnosti živým. Jest to místo, kde všechno stejnorodé spolu s ní trpí totéž v trvalých mukách. Svě dítě chová při tom v náručí, v smrtelné

úzkosti vine se toto dítě k matce, i když je při pozemském činu vrhla do vln **dříve**. Podle své duševní utvářenosti musí prožívat tyto hrozné chvíle kratší nebo delší dobu. Jest tedy trvale blízka utonutí, aniž při tom dochází ke konci, aniž pozbývá vědomí. Může to trvat desetiletí i ještě déle, až se v její duši probudí pravé volání o pomoc, jež spočívá v čisté pokoře. To se nestává snadno, protože kolem ní jest všechno jen stejnorodost, ale žádné Světlo. Slyší jen hrůzné nadávky a kletby, surová slova a vidí jen necitelnou bezohlednost.

Časem snad probudí se v ní touha, aby aspoň své dítě před tím zachránila, nebo je vyvedla z tohoto strašlivého okolí a ustavičného nebezpečí a muk. Plna úzkosti drží je tedy při vlastním nutném topení se nad smrdutým, hustým povrchem, zatím co četné jiné postavy na blízku se jí chytají a snaží se jí spolustrhnouti do hlubin.

Tyto olověně těžké vody jsou jemnohmotně oživené myšlenky, dosud neostrých obrysů, sebevrahů utopením, jakož i všech těch, kdo jsou dosud na zemi a zabývají se podobnými myšlenkami. Mají mezi sebou spojení a ve vzájemné přitažlivosti přinášejí si vždy novou posilu, čímž se muka nekonečně obnovují. Vody by vyschly, kdyby místo stejnorodého přílivu proudily od země svěží, jaré a radostné myšlenkové vlny.

Starost o dítě, které časem přirozený mateřský pud může dát vyrůst v pečlivou a úzkostlivou lásku, nabude dosti síly, aby vytvořila pro matku první záchranný stupeň ke schůdkům, jež ji vyvedou z těchto muk, které si připravila takovým předčasným skončením svého pozemského života. Teď, když chce dítě ochránit před utrpením, do něhož je zprvu sama uvrhla, žíví v sobě něco ušlechtilejšího, co ji dovede konečně povznést do

nejbližšího, ne tak chmurného okolí.

Dítě v jejím náručí není však ve skutečnosti živá duše dítěte, které zavraždila a strhla s sebou do proudu. Taková nespravedlnost nemůže se státi. Ve většině případů raduje se **živá** dětská duše na slunných nivách, zatím co dítě v náručí zápasící matky jest jen ... fantom, živý útvar citů vražednice a také ... dítěte! Může to býti útvar provinění, vzniklý tedy pod tlakem vědomí viny, nebo jest to útvar zoufalství, nenávisti neb lásky. Matka se ovšem domnívá, že jest to živé dítě samo, protože útvar jest dítěti úplně podoben a stejně tak se i pohybuje, pláče atd. Nechci se pouštěti zevrubně do takových podrobností a četných odstínů.

Mohly by se líčiti nesčetné děje, jichž způsoby jsou vždy přesně vázány na předchozí činy.

Ale chci ještě uvést jako příklad, jak přechází něco z tohoto světa do záhrobí.

Dejme tomu, že některá žena nebo dívka nežádoucně ocitne se ve stavu, že se má státi matkou a podnikne něco proti tomu, jak se to žel často stává. I když všechno ve zvláště příznivých případech přešlo bez **tělesné** škody, není to tím zároveň odpykáno! Jemnohmotný svět, jako okolí po pozemské smrti, registruje přesně a neovlivněně. Od okamžiku, kdy se to stalo, pověsilo se jemnohmotné tělo budoucího dítěte na jemnohmotný krk nepřírozeně jednající matky a nehne se s tohoto místa, dokud se čin neodpykal. Toho ovšem dotýčná dívka nebo žena nepozoruje, dokud žije na zemi v hrubohmotném těle. Nanejvýš má občas lehce skličující pocit, protože jemnohmotné tělíčko dítěte jest v poměru k hrubohmotnému

tělu lehké jako pírkó a dnes jsou dívky většinou příliš otupělé, než aby pozorovaly toto malé břímě. Tato otupělost není však žádným pokrokem a není také známkou pevného zdraví. Ve skutečnosti znamená krok nazpět a jest známkou duševního úpadku.

Avšak v okamžiku pozemského odumření stává se tíže a hutnost zavěšeného lidského tělíčka **stejnorodou** s jemnohmotným tělem matčíným, vystouplým z pozemského těla a tím stává se i nezbytnou přítěží. Působí jemnohmotnému tělu matky ihned totéž nepohodlí, jako kdyby se jí na zemi zavěsilo na krk hrubohmotné tělo dětské. To se může podle způsobu předchozího dění stupňovati až ke rdousícím mukám. Matka musí v záhrobí vléci s sebou toto dětské tělo a nezproští se ho, až se v ní probudí mateřská láska a ona se vynasnaží ve věrné péči poskytnout dětskému tělu všechnu úlevu a ošetření za cenu vlastního pohodlí. Ale až sem jest to velmi často daleká a trnitá cesta.

Tyto děje nepostrádají ovšem také jisté truchlivé veselosti. Jest třeba jen si představití, že pro někoho byla zrušena přehrada mezi tímto a oním světem a že on vejde pak do rodiny nebo společnosti. Sedí tam snad dámy v horlivém hovoru. Jedna z paní nebo „panen“ pronese za rozmluvy v mravním rozhorlení zdrcující úsudky o svých bližních, zatím co návštěvník právě na šiji této pyšné horlitelky pozoruje, jak na ní visí jedno, či dokonce více dětských tělíček. A nejen to, nýbrž na **každém** jiném člověku visí zřetelně díla jeho skutečného chtění, jež jsou často v nejgrotesknějším odporu k jeho slovům a k tomu, čím by se rád zdál a oč také usiluje oproti Světlu.

Jak mnohý soudce sedí před tím, koho odsoudil, mnohem

obtížnější než jím odsouzený. Jak rychle uplyne pár pozemských let a on stojí před **svým** soudcem, u kterého platí jiné zákony. Co potom?

Člověk dovede žet ve většině případů lehce klamati hrubohmotný svět. Ve světě jemnohmotném jest to naproti tomu vyloučeno. Tam na štěstí **musí** člověk skutečně sklízeti to, co zasel. Není proto třeba nikomu zoufati, když zde na zemi má přechodně převahu bezpráví. Ani jedna zlá myšlenka nezůstane neodpykána, i když se nestala hrubohmotným skutkem.

1)

Přednáška: 49. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem.

2)

Přednáška: 22. Myšlenkové formy.